

Μήπως είναι λίγο φασίστες; μήπως είναι λίγο φασίστες;

στην 14 του Μάη οι αναγνώστες της Καθημερινής είχαν την ευκαιρία να ενημερωθούν για την επιτυχή ολοκλήρωση της άσκησης του πολεμικού ναυτικού με την ονομασία «Noble Dina».

Σείονται τα τύμπανα του πολέμου

Η άσκηση αυτή είναι μόνο μία από τις πολλές στρατιωτικές ελληνο-ισραηλινές ασκήσεις. Μάλιστα όπως μαθαίνουμε από το ίδιο άρθρο, η άσκηση αυτή στο παρελθόν ήταν κοινή άσκηση του τουρκικού και του ισραηλινού πολεμικού ναυτικού· ύστερα όμως από την επίθεση του ισραηλινού στρατού στους Τούρκους «αλληλέγγυους» της Παλαιστίνης, τη θέση του «κακού» τουρκικού κράτους πήρε το «καλό» ελληνικό.

Ο συγγραφέας του άρθρου, σαν μην είχε πάρει χαμπάρι την «έλευση του σοσιαλισμού στην Ελλάδα», αποτύπωσε στο άρθρο όλη την στρατόκαυλη συγκίνηση που προκαλούν τέτοιου είδους ασκήσεις. Ας παρακολουθήσουμε ένα μικρό μέρος από το πρωτότυπο:

Μεταξύ των επιχειρησιακών στόχων ξεχωρίζουν οι ανθυποβρυχιακές ασκήσεις, οι προσομοιώσεις πολέμου σκαφών επιφανείας. [...] Πίσω από την «ξύλινη» αυτή ναυτική ορολογία, κρύβονται συναρπαστικές δραστηριότητες, που κάθε ναύτης απολαμβάνει και επιδιώκει να βιώσει. [...] Μόλις το εχθρικό υποβρύχιο εντοπισθεί, οι φρεγάτες και κορβέτες πραγματοποιούν ρίψεις βομβών βυθού, η έκρηξη των οποίων σε συγκεκριμένο βάθος δημιουργεί εντυπωσιακούς πίδακες νερού ορατούς από πολλά ναυτικά μίλια απόσταση, με τον υπόκωφο ήχο της έκρηξης να σείει τα πλοία και τα τύμπανα των ναυτών. Ακόμη πιο εντυπωσιακές θεωρούνται οι ασκήσεις «επιχειρήσεων ναυτικής αποτροπής», που αποσκοπούν στην παρεμπόδιση εχθρικών σκαφών να προσεγγίσουν συγκεκριμένες ζώνες¹.

Εμείς βέβαια στρατό δεν πήγαμε και δεν ξέρουμε από αυτά. Σίγουρα πάντως δεν «απολαμβάνουμε» να ανατινάζουμε ανύποπτα ψάρια, ούτε «επιδιώκουμε» να «σειόνται τα τύμπανα» των αυτιών μας από τις εκρήξεις.

Λέγεται πως ένα από τα βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι υψηλόβαθμοι καραβανάδες έχει να κάνει με την απομάκρυνση του στρατού από την κοινωνία. Και καθώς η κοινωνία μας έχει αρκετές γενιές να μπει σε έναν full scale πόλεμο (ξέρετε από αυτούς που οι απλοί πολίτες της Αθήνας ανατινάζονται σαν τα ψάρια του Αιγαίου), το πρόβλημα έχει γίνει ακόμα μεγαλύτερο. Μπορεί από αντιτουρκισμό και εθνικισμό να τα πηγαίνουμε καλά, μπορεί η εμπιστοσύνη των Ελλήνων στο στράτευμα να ξεπερνά και την πίστη στην παναγιά, αλλά όπως και να το κάνει το PlayStation έχει κάνει αρκετή ζημιά. Οι Έλληνες δεν είναι ακόμα έτοιμοι να φέρουν σε πέρας αυτά που οι ίδιοι απαιτούν από το κράτος τους: την αποσταθεροποίηση της ανατολικής Μεσογείου, και την εμπλοκή σε κάθε αντιτουρκική κίνηση.

Εφοπλιστές, ναζί κι αριστεροί: καμία σχέση

Τι δηλαδή; Επειδή λέγανε το ίδιο πράγμα στο δημοψήφισμα που συγκλόνισε τον κόσμο; Καμία σχέση δεν έχει ο Σύριζα με τη Χρυσή Αυγή! Καμία σχέση!

Εντάξει. Μπορεί να υπάρχει κάποια αδιόρατη υποψία σχέσης μεταξύ Ελλήνων εφοπλιστών και Σύριζα. Από τη μια η κυρία Ρένα Δούρου είχε βρεθεί με τον κύριο Μαρινάκη πριν από τις περιφερειακές εκλογές και μετά εξασφάλισε ψήφους από τον Πειραιά. Από την άλλη η κυρία Ζωή Κωνσταντοπούλου, παρά το διαζύγιο των γονιών της συνοδεία καταγγελιών ενδοοικογενειακής βίας (παντού είναι το έμφυλο ζήτημα), φαίνεται πως ακόμη διατηρεί κάποια σχέση με τον πατέρα της, Νίκο Κωνσταντόπουλο, πρώην πρόεδρο του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου.

Σχέση τόσο στενή ώστε να μπορούν να υπερασπίζονται παρέα την οικογένεια του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στη δίκη του κυρίου Κορκονέα.¹ Βέβαια εκείνη η επιστημονική αντιπατασιακή συνεργασία πατέρα-κόρης δεν ολοκληρώθηκε, γιατί εν τω μεταξύ, τον Ιούλιο του 2010, ο Νίκος Κωνσταντόπουλος διορίστηκε πρόεδρος του Παναθηναϊκού (προφανώς η ειδικότητά του είναι να είναι πρόεδρος κάποιου πράγματος).

Από την άσκηση «Καταιγίς 2015». Στο ενδιάμεσο προσπάθειας πρόκλησης επεισοδίων με την Τουρκία, βρήκαν και τον χρόνο για καλλιτεχνικές φωτογραφίες. Τύφλα να έχει το θωρηκτό Ποτέμκιν.

Λίγο πιο λάικο από όσο θα άρεσε στους ψηφοφόρους της «ριζοσπαστικής αριστεράς», αλλά την δουλειά του την κάνει. Ο Υπ.Εθ.Αμ. επιβλέπει την διεξαγωγή της ίδιας άσκησης.

Καλοτάξιδο! Το καράβι με τους δυο τόνους πρέζα. Θα ήταν άψογο για παρομοιώσεις σχετικά με το μέλλον του ελληνισμού, αλλά η παντελής απουσία χιούμορ θέτει αζεπέραστα εμπόδια.

Η γκρίνια για την πολιτική και κοινωνική ανετοιμότητα μπροστά σε «αυτά που πρέπει να γίνουν» έχει ξεπεράσει τους φράχτες των στρατοπέδων και τα γραφεία του υπουργείου Εθνικής Άμυνας κι έχει αρχίσει να γίνεται αντικείμενο συζήτησης στις εφημερίδες και τα κανάλια. Για παράδειγμα η απόλυτη ομιλούσα κεφαλή της δεξιάς δημοσιογραφίας, «ο διευθυντής της «Καθημερινής» Αλέξης Παπαχελάς [...] εξέφρασε τον προβληματισμό του για τον τρόπο με τον οποίο θα υποδεχθεί η ελληνική κοινωνία, αλλά και ο πολιτικός κόσμος της χώρας, ενδεχόμενη μείζονα κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις²». «Είμαστε πράγματι έτοιμοι;» ρωτάει με άγχος.

Ας μην ανησυχούμε όμως. Τα προβλήματα αυτά δεν είναι προβλήματα αποκλειστικά του ελληνικού κράτους, ή προβλήματα που δεν επιδέχονται λύσης. Άλλωστε, τις περισσότερες φορές, αν γίνει η μαλακία, είναι πολύ αργά για να αλλάξει κανείς γνώμη. Και τα βύσματα στο κάτω κάτω την γλύτωσαν ακόμα και από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ωστόσο, παρόλο που η κρίση εξοικειώνει τους πολίτες αυτής της χώρας με τις αναγκαιότητες και τις θυσιές που απαιτούν οι πόλεμοι του μέλλοντος, η προπαγάνδη του πολέμου εξακολουθεί να είναι απαραίτητη, και μάλιστα ανεξαρτήτως κυβερνήσεως. Το λέμε και το ξαναλέμε πως το κράτος έχει συνέχεια. Και στην προπαγάνδη του πολέμου οι δημοσιογραφικοί παιάνες των απαντών στρατιωτικών ασκήσεων στην ανατολική Μεσόγειο με τους νέους φίλους της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, το μιλιταριστικό σύμπλεγμα του κράτους του Ισραήλ και τη χούντα της Αιγύπτου παίζουν κομβικό ρόλο. Το πότε οι ασκήσεις αυτές θα μετατραπούν σε πραγματικό πόλεμο ίσως τελικά να έχει να κάνει και με την τύχη. Δεν είναι και λίγες οι φορές που οι διάφορες «ασκήσεις» στο αιγαίο έχουν καταλήξει σε επεισόδια, θερμά ή ψυχρά – το τελευταίο τέτοιο συνέβη στα μέσα του Ιουνίου κατά την διάρκεια της άσκησης «Καταιγίς 2015», όταν τα ελληνικά πλοία άνοιξαν πυρ (προειδοποιητικά μας είπαν μετά, αλλά ξέρετε τώρα πως «εξοστρακίζονται» τα ελληνικά βλήματα) εναντίον ενός τουρκικού³.

Μπορεί η ζοφερή προοπτική ενός πολέμου να παραλύει το μυαλό και την καρδιά μας, αλλά τελικά είναι ο ίδιος ο Παπαχελάς που μας δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε ενάντια στον πόλεμο και την ένταση που χτίζει το ελληνικό κράτος στην περιοχή. Πρέπει να βαθύνουμε, όσο πιο συνειδητά μπορούμε, το χάσμα αυτής της κοινωνίας με τον στρατό. Και αυτό είναι κάτι, που παρά τις μικρές μας δυνάμεις, ξέρουμε καλά πως να το κάνουμε.

1. Καθημερινή, *Ολοκληρώνεται η άσκηση «Noble Dina»*, 14/5/2015.
2. Καθημερινή, *Τα ελληνοτουρκικά στο μικροσκόπιο*, 5/5/2015.
3. Ημερησία, *Τουρκική πρόκληση στο πεδίο βολής Ανδρού*, 12/6/2015.

